(21) ซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาอฺ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 112 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาอฺ

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ขบปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการศรัทธาในอิสลาม ในขอบเขตจำกัดที่สำคัญ เช่น สาสน์ความเป็นเอกภาพ การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงวันอวสานและความโกลาหลของมัน วันกิยามะฮฺและความน่าสะพรึงกลัวของวันนั้น และได้กล่าวถึงเรื่องราวความเป็นมาของบรรดานะบีที่ถูกส่งมา

ซูเราะฮฺนี้เริ่มกล่าวถึงการหลงลืมของมนุษย์ต่อวันอาคิเราะฮฺ การสอบสวนและการตอบแทน ทั้งๆ ที่วันกิยามะฮฺเป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่พวกเขา แต่มนุษย์ก็ยังอยู่ในสภาพที่ไม่นำพาต่อวันนั้น ทั้งนี้เพราะความยั่วยวนของการดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ทำให้เขาหลงลืมวันแห่งการสอบสวนที่กำลังรอคอยเขาอยู่

ต่อมาได้กล่าวถึงพวกปฏิเสธศรัทธา ทั้งๆ ที่พวกเขาได้พบเห็นการจบชีวิตของประชาชาติในอดีต แต่พวกเขาก็ไม่ได้ยึดถือเป็นบทเรียนเพื่อใคร่ครวญ จนกระทั่งเมื่อการลงโทษมาถึงตัวอย่างกะทันหัน พวกเขาก็กู่ก้องร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ แต่ทว่ามันสายไปเสียแล้ว

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงหลักฐานต่าง ๆ แห่งเดชานุภาพของชีวิตและขอบเขตเพื่อเตือนให้ระลึกถึงความยิ่งใหญ่ของพระผู้สร้าง พระผู้ทรงจัดเตรียม พระผู้ทรงปรีชาญาณในการให้บังเกิดและประดิษฐ์ขึ้นอย่างยอดเยี่ยมและเพื่อให้มีความสัมพันธ์กันระหว่างความเป็นเอกภาพของจักรวาล และความเป็นเอกภาพของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่

หลังจากได้กล่าวถึงหลักฐานและข้อพิสูจน์ต่าง ๆ ที่ยืนยันถึงความเป็นเอกภาพของพระเจ้าแห่งสากลโลกแล้ว ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงสภาพของพวกมุชริกีน เมื่อพวกเขาพบกับท่านร่อซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ด้วยการเย้ยหยันเหยียดหยามและปฏิเสธศรัทธา หลังจากนั้นได้กล่าวถึงกฎเกณฑ์ของอัลลอฮฺ ตะอาลา ในการลงโทษด้วยการทำลายผู้ฝ่าฝืน ผู้ดื้อรั้น

ในอันดับต่อมาซูเราะฮฺได้เล่าถึงเรื่องราวความเป็นมาของบรรดาร่อซูลบางท่าน

โดยกล่าวถึงเรื่องของท่านนะบีอิบรอฮีม อะลัยฮิสสลาม กับท่าทีของประชาชาติของท่านอย่างยืดยาวพอสมควรด้วยสำนวนที่ตื่นเต้น เพียบพร้อมด้วยหลักฐานที่ชัดแจ้งแข็งแรง ทำให้ฝ่ายตรงข้ามยอมสารภาพด้วยความพ่ายแพ้และยอมจำนน เรื่องราวของท่านนะบีอิบรอฮีมเป็นข้อควรคิดและเป็นนิทัศน์อุทาหรณ์ได้อย่างดี

ซูเราะฮฺได้เล่าถึงเรื่องราวของบรรดารอซูล เช่น อิสฮาก ยะอฺกูบ ลูฏ นูหฺ ดาวูด สุลัยมาน อัยยูบ อิสมาอีล อิดรีส ซุลกิฟลฺ ซุนนูน ซะกะรียา และอีซา โดยสังเขป พร้อมกับได้แจกแจงเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นหวาดกลัวที่เกิดขึ้นกับบรรดารอซูล ซูเราะฮฺนี้ได้จบลงด้วยการแจ้งถึงการส่งรอซูลท่านสุดท้าย ก็เพื่อความเอ็นดูเมตตาแก่มนุษยชาติ

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺอัลอัมบิยาอฺ ถูกเรียกชื่อนี้ เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงบรรดานะบีจำนวนหนึ่ง บางครั้งกล่าวถึงโดยสังเขป และบางครั้งกล่าวโดยละเอียดพอสมควร พร้อมกับกล่าวถึงการเสียสละ การอดทน และการต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺของบรรดานะบีเหล่านั้น อีกทั้งการเสียสละของพวกเขาในการเผยแพร่ศาสนาเพื่อความสันติสุขของมนุษยชาติ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. เวลาแห่งการคิดบัญชีของมนุษย์ได้ใกล้เข้ามาแล้ว โดยที่พวกเขาอยู่ในสภาพหลงลืม[1] เป็นผู้ผินหลังให้

اقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُعْرِضُونَ ﴿١﴾

2. ไม่มีข้อตักเตือนใหม่ ๆ จากพระเจ้าของเขามายังพวกเขา เว้นแต่ว่าพวกเขารับฟังมันและพวกเขาล้อเล่นไปด้วย[2]

مَا يَأْتِيهِم مِّن ذِكْرٍ مِّن رَّبِّهِم مُّحْدَثٍ إِلَّا اسْتَمَعُوهُ وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٢﴾

3. จิตใจของพวกเขาเผลอเรอ[3] และบรรดาผู้อธรรมต่างกระซิบกระซาบระหว่างกันว่า เขา (มุฮัมมัด) นี้มิใช่ใครอื่น นอกจากเป็นสามัญชนเยี่ยงพวกท่าน[4] พวกท่านจะยอมรับมายากลทั้ง ๆ ที่พวกท่านรู้เห็นอยู่ว่ามันเป็นมายากลกระนั้นหรือ[5]

لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ ۗ وَأَسَرُّوا النَّجْوَى الَّذِينَ ظَلَمُوا هَلْ هَٰذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ ۖ أَفَتَأْتُونَ السِّحْرَ وَأَنتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٣﴾

4. เขา (มุฮัมมัด) กล่าวว่า พระเจ้าของฉันทรงรอบรู้ทุกคำพูด ทั้งในชั้นฟ้าและแผ่นดิน และพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน เป็นผู้ทรงรอบรู้[6]

قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ ۖ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٤﴾

5. แต่ทว่าพวกเขากล่าวว่า มันเป็นความฝันที่สับสน หากแต่ว่าเขาได้เสกสรรปั้นแต่งมันขึ้น หากแต่ว่าเขาเป็นกวี[7] ถ้าเช่นนั้น ให้เขานำ

بَلْ قَالُوا أَضْغَاثُ أَحْلَامٍ بَلِ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بِآيَةٍ كَمَا أُرْسِلَ الْأَوَّلُونَ ﴿٥﴾

---

[1] คือมัวเมาอยู่ในเรื่องตัณหา เฉยเมยต่อวันที่น่าสะพรึงกลัว โดยพวกเขาไม่ได้ตระเตรียมการงานเพื่อวันนั้นเลย

[2] คือรับฟังพร้อมกับเหยียดหยามไปด้วย

[3] คือเผลอเรอจากการคำนึงถึงความหมายของมัน

[4] คือกินอาหารธรรมดาอย่างพวกเรา และออกเดินไปในตลาด

[5] มายากลในที่นี้ในทัศนะของพวกเขาหมายถึงอัลกุรอาน

[6] ในการนี้เป็นการขู่และเตือนสำทับแก่พวกเขา

[7] คำกล่าวต่าง ๆ เหล่านี้เป็นคำกล่าวที่เลื่อนลอย อันเป็นการแสดงถึงความสับสนไม่แน่นอน

หลักฐาน หนึ่งมาแสดงแก่เรา เช่นเดียวกับบุคคลในยุคก่อน ๆ ได้ถูกส่งมา[1]

مَآ ءَامَنَتْ قَبْلَهُم مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَٰهَآ ۖ أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾

6. ไม่มีชาวเมืองใดก่อนหน้าพวกเขา (มุชริกีนมักกะฮฺ) ซึ่งเราได้ทำลายมัน (ชาวเมืองนั้น) ได้ศรัทธา แล้วพวกเขา (มุชริกีนมักกะฮฺ) จะศรัทธากระนั้นหรือ[2]

وَمَآ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِىٓ إِلَيْهِمْ ۖ فَسْـَٔلُوٓا۟ أَهْلَ ٱلذِّكْرِ إِن كُنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧﴾

7. และเรามิได้ส่งผู้ใดก่อนหน้าเจ้า นอกจากมนุษย์เพศซึ่งเราวะฮียฺแก่พวกเขา ดังนั้นพวกเจ้า (ชาวมักกะฮฺ) จงถามบรรดาผู้รู้เถิดหากพวกเจ้าไม่รู้[3]

وَمَا جَعَلْنَٰهُمْ جَسَدًا لَّا يَأْكُلُونَ ٱلطَّعَامَ وَمَا كَانُوا۟ خَٰلِدِينَ ﴿٨﴾

8. และเรามิได้ทำให้พวกเขา (บรรดานะบี) มีร่างกายที่ไม่ต้องการอาหาร (เช่นมะลาอิกะฮฺ) และพวกเขามิได้เป็นผู้มีชีวิตยั่งยืน[4]

ثُمَّ صَدَقْنَٰهُمُ ٱلْوَعْدَ فَأَنجَيْنَٰهُمْ وَمَن نَّشَآءُ وَأَهْلَكْنَا ٱلْمُسْرِفِينَ ﴿٩﴾

9. แล้วเราได้ทำให้สัญญาเป็นที่ประจักษ์จริงแก่พวกเขา และเราได้ให้พวกเขารอดพ้นและผู้ที่เราประสงค์[5] และเราได้ทำลายผู้ปฏิเสธละเมิด ฝ่าฝืน

---

[1] คือให้มุฮัมมัดนำสิ่งปาฏิหาริย์มาแสดงให้เห็นถึงความสัจจริงของเขา เช่นเดียวกับที่มูซาได้นำเอาไม้เท้ามาแสดง และศอและหฺได้นำอูฐมาแสดงถึงความสัจจริงในการเป็นนะบีของพวกเขา

[2] ก่อนหน้าพวกมุชริกีนมักกะฮฺนั้น ได้มีชาวเมืองด่าง ๆ เสนอแนะต่อบรรดานะบีของพวกเขาได้นำหลักฐานมาแสดง แต่แล้วพวกเขาก็ปฏิเสธศรัทธา อัลลอฮฺจึงทำลายล้างพวกเขาด้วยการลงโทษอย่างสาสม แล้วพวกมุชริกีนมักกะฮฺจะศรัทธาต่อหลักฐานนั้นหรือถ้าพวกเขาได้เห็นมัน

[3] คือหากพวกท่านไม่รู้ว่าบรรดาร่อซูลที่ถูกส่งมาเหล่านั้น เป็นมนุษย์หรือมะลาอิกะฮฺ

[4] คือบรรดานะบีนั้นกินและดื่ม นอนและตาย มิได้อยู่ยงคงกะพัน

[5] คือเราได้ให้บรรดานะบีพร้อมด้วยบรรดาผู้ศรัทธา รอดพ้นจากการลงโทษ

لَقَدْ أَنزَلْنَآ إِلَيْكُمْ كِتَٰبًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ ۖ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠﴾

10. เราขอสาบานว่า[1] แท้จริงเราได้ให้คัมภีร์อัลกุรอานมายังพวกเจ้า ในนั้นมีข้อเตือนสติแก่พวกเจ้า[2] พวกเจ้าไม่ใช้สติปัญญาคิดบ้างดอกหรือ

وَكَمْ قَصَمْنَا مِن قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا ءَاخَرِينَ ﴿١١﴾

11. และกี่มากน้อยแล้วที่เราได้ทำลายหมู่บ้านที่อธรรม (ปฏิเสธการศรัทธา) และเราได้ให้หมู่ชนอื่นเกิดขึ้นมาแทนที่หลังจากนั้น

فَلَمَّآ أَحَسُّوا۟ بَأْسَنَآ إِذَا هُم مِّنْهَا يَرْكُضُونَ ﴿١٢﴾

12. เมื่อพวกเขารู้สึกว่า การลงโทษของเราเกิดขึ้นแล้ว พวกเขาจึงวิ่งหนีออกไป

لَا تَرْكُضُوا۟ وَٱرْجِعُوٓا۟ إِلَىٰ مَآ أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسَٰكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْـَٔلُونَ ﴿١٣﴾

13. (มะลาอิกะฮฺพูดกับพวกนั้นว่า) พวกท่านอย่าวิ่งหนีซิ และจงกลับไปยังสิ่งที่พวกท่านได้รับความสำราญ และยังที่พักของพวกท่านเพื่อว่าพวกท่านจะได้ถูกสอบถามสิ่งที่เกิดขึ้นแก่พวกท่าน[3]

قَالُوا۟ يَٰوَيْلَنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿١٤﴾

14. พวกเขากล่าวว่า โอ้ ความหายนะที่เกิดขึ้นแก่เรา แท้จริงเรานั้นเป็นผู้อธรรม[4]

فَمَا زَالَت تِّلْكَ دَعْوَىٰهُمْ حَتَّىٰ جَعَلْنَٰهُمْ حَصِيدًا خَٰمِدِينَ ﴿١٥﴾

15. ไม่ทันที่คำพูดของพวกเขาจะสิ้นสุดลง เราก็ได้ทำลายพวกเขา เสมือนพืชที่ถูกเก็บเกี่ยวมอดไหม้ไป

---

[1] อักษร ลาม ใช้สำหรับสาบาน คือ “วัลลอฮิ”

[2] คือเป็นคัมภีร์ที่ไม่มีคัมภีร์อื่นใดเสมอเหมือน นับได้ว่าเป็นเกียรติแก่พวกท่าน เพราะมันเป็นภาษาของพวกท่าน

[3] ทั้งหมดนี้เป็นการเย้ยหยัน และเป็นการดำหนิในสิ่งที่พวกเขาไม่ใยดี ต่อการเรียกร้องเชิญชวนไปสู่สัจธรรม

[4] คือพวกเขายอมสารภาพและเสียใจ ในขณะที่การเสียใจนั้นไม่อำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกเขาเลย

وَمَا خَلَقْنَا ٱلسَّمَآءَ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَٰعِبِينَ ﴿١٦﴾

16. และเรามิได้สร้างชั้นฟ้าและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสอง เพื่อการสนุกสนานอย่างไร้ประโยชน์[1]

لَوْ أَرَدْنَآ أَن نَّتَّخِذَ لَهْوًا لَّٱتَّخَذْنَٰهُ مِن لَّدُنَّآ إِن كُنَّا فَٰعِلِينَ ﴿١٧﴾

17. หากเราปรารถนาที่จะเอาเป็นเครื่องเล่นสนุกสนาน เราก็จะเอามันจากที่มีอยู่ที่เราหากเราปรารถนาจะกระทำเช่นนั้น[2]

بَلْ نَقْذِفُ بِٱلْحَقِّ عَلَى ٱلْبَٰطِلِ فَيَدْمَغُهُۥ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ ۚ وَلَكُمُ ٱلْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾

18. แต่ว่าเราได้ให้ความจริงทำลายความเท็จแล้วเราก็ให้มันเสียหายไป แล้วมันก็จะมลายสิ้นไป และความหายนะจะประสบแก่พวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้ากล่าวเสกสรรปั้นแต่งต่ออัลลอฮฺ[3]

وَلَهُۥ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَمَنْ عِندَهُۥ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِۦ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿١٩﴾

19. และเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และผู้ที่อยู่ ณ ที่พระองค์ (มะลาอิกะฮฺ) พวกเขาจะไม่ลำพองตนในการเคารพภักดีพระองค์ และพวกเขาจะไม่เหนื่อยหน่าย

يُسَبِّحُونَ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾

20. พวกเขาจะแซ่ซร้องสดุดีพระองค์ ในเวลากลางคืนและกลางวัน โดยไม่ขาดระยะ

أَمِ ٱتَّخَذُوٓا۟ ءَالِهَةً مِّنَ ٱلْأَرْضِ هُمْ يُنشِرُونَ ﴿٢١﴾

21. แต่ทว่าพวกเขา (มุชริกีน) ได้ยึดถือบรรดาพระเจ้าจากพื้นดิน โดยคิดว่าสิ่งเหล่านั้นสามารถจะให้คนตาย ฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้กระนั้นหรือ[4]

---

[1] แต่เราสร้างมันขึ้นมาเพื่อแสดงถึงเดชานุภาพของเรา และความเป็นเอกภาพของเรา เพื่อมนุษย์จะได้ถือเป็นบทเรียนและใคร่ครวญ และใช้เป็นหลักฐานด้วยการสร้างนั้น ต่อการมีปรากฏอยู่ของพระผู้สร้าง ผู้ทรงจัดเตรียม ผู้ทรงปรีชาญาณ

[2] หากเราทำเช่นนั้นก็เป็นการขัดกับฮิกมะฮฺของเรา ดังนั้นเราจึงไม่ทำมัน

[3] เช่น การให้พระองค์มีภริยาและบุตร

[4] เปล่าเลย ความจริงพระเจ้าเหล่านั้นมิได้มีคุณลักษณะเป็นพระเจ้าเลย เพราะคุณลักษณะของพระเจ้านั้นคือ สามารถจะให้เป็นให้ตายได้

لَوْ كَانَ فِيهِمَآ ءَالِهَةٌ إِلَّا ٱللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَٰنَ ٱللَّهِ رَبِّ ٱلْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾

22. หากในชั้นฟ้าและแผ่นดินมีพระเจ้าหลายองค์ นอกจากอัลลอฮฺแล้ว ก็จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างแน่นอน[1] อัลลอฮฺพระเจ้าแห่งบัลลังก์ทรงบริสุทธิ์จากสิ่งที่พวกเขาเสกสรรปั้นแต่งขึ้น

لَا يُسْـَٔلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْـَٔلُونَ ﴿٢٣﴾

23. พระองค์จะไม่ทรงถูกสอบถามในสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิบัติ[2] และพวกเขาต่างหากที่จะถูกสอบถาม[3]

أَمِ ٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً قُلْ هَاتُوا۟ بُرْهَٰنَكُمْ هَٰذَا ذِكْرُ مَن مَّعِىَ وَذِكْرُ مَن قَبْلِى ۗ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ٱلْحَقَّ فَهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾

24. พวกเขาได้ยึดถือบรรดาพระเจ้า นอกจากพระองค์กระนั้นหรือ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ขอให้พวกท่านนำหลักฐานของพวกท่านมา[4] นี่คือคัมภีร์ที่อยู่กับฉัน (อัลกุรอาน) และคัมภีร์ที่มีอยู่ก่อนหน้าฉัน (เตารอตและอินญีล)[5] แต่ว่าส่วนใหญ่ของพวกเขาไม่รู้ความจริง พวกเขาจึงผินหลังเมินห่าง

وَمَآ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِىٓ إِلَيْهِ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱعْبُدُونِ ﴿٢٥﴾

25. และเรามิได้ส่งรอซูลคนใดก่อนหน้าเจ้านอกจากเราได้วะฮียฺแก่เขาว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้นอกจากข้า ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า

---

[1] หากในจักรวาลนี้มีพระเจ้าหลายองค์ นอกจากอัลลอฮฺแล้ว ระบบการบริหารจักรวาลก็จะปั่นป่วน เพราะจะเกิดการแตกแยก การขัดแย้งกันในการสร้าง การจัดระบบ และการมุ่งเอาชนะซึ่งกันและกัน เป็นที่ประจักษ์แล้วมิใช่หรือว่า ไม่มีกษัตริย์สององค์อยู่ในเมือง ๆ เดียวกัน

[2] เพราะพระองค์เป็นผู้ทรงสิทธิในทุกอย่าง พระผู้ทรงสิทธิ์ย่อมปฏิบัติในสิ่งที่อยู่ภายใต้สิทธิ์ของพระองค์ตามความปรารถนาเพราะพระองค์ทรงปรีชาญาณ

[3] คือถูกสอบสวนในการงานของพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นบ่าว

[4] เพื่อยืนยันถึงสิ่งที่พวกท่านกล่าวอ้าง

[5] ในคัมภีร์เหล่านั้นมิได้มีสิ่งที่เรียกร้องให้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ในคัมภีร์เล่มไหนบ้างที่ระบุไว้เช่นนั้นในอัลกุรอานหรือในคัมภีร์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ประทานมาให้แก่บรรดานะบี

وَقَالُوا۟ ٱتَّخَذَ ٱلرَّحْمَٰنُ وَلَدًا سُبْحَٰنَهُۥ ۚ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ ﴿٢٦﴾

26. และพวกเขา (มุชริกูน) กล่าวว่า พระผู้ทรงกรุณาปรานีทรงยึดมะลาอิกะฮฺเป็นพระบุตร[1] มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ แต่ว่าพวกเขา (มะลาอิกะฮฺ) เป็นบ่าวผู้มีเกียรติ[2]

لَا يَسْبِقُونَهُۥ بِٱلْقَوْلِ وَهُم بِأَمْرِهِۦ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾

27. พวกเขาจะไม่ชิงกล่าวคำพูดก่อนพระองค์ และพวกเขาปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์[3]

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ٱرْتَضَىٰ وَهُم مِّنْ خَشْيَتِهِۦ مُشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾

28. พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา และสิ่งที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา และพวกเขาจะไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ใด นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย และเนื่องจากความกลัวพวกเขาจึงเนื้อตัวสั่น

۞ وَمَن يَقُلْ مِنْهُمْ إِنِّىٓ إِلَٰهٌ مِّن دُونِهِۦ فَذَٰلِكَ نَجْزِيهِ جَهَنَّمَ ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٩﴾

29. และผู้ใดในหมู่พวกเขาที่กล่าวว่า[4] แท้จริงฉันคือพระเจ้าอื่นจากพระองค์ เขาผู้นั้นเราจะตอบแทน ลงโทษเขาด้วยนรก เช่นนั้นแหละเราตอบแทนบรรดาผู้อธรรม

أَوَلَمْ يَرَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَنَّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَٰهُمَا ۖ وَجَعَلْنَا مِنَ ٱلْمَآءِ كُلَّ شَىْءٍ حَىٍّ ۖ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٠﴾

30. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้นไม่เห็นดอกหรือว่า แท้จริงชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนั้นแต่ก่อนนี้รวมติดเป็นอันเดียวกัน แล้วเรา

---

[1] พวกมุชริกีนกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงยึดเอามะลาอิกะฮฺเป็นพระบุตร ส่วนตระกูลคุซาอะฮฺกล่าวว่า มะลาอิกะฮฺเป็นบุตรีของอัลลอฮฺ

[2] มะลาอิกะฮฺเป็นบ่าวผู้มีเกียรติของอัลลอฮฺ พระองค์ทรงคัดเลือกพวกเขาให้อยู่ในตำแหน่งอันสูง และพวกเขาเป็นบ่าวผู้จงรักภักดีและถ่อมตัวยิ่ง

[3] พวกเขาเป็นบ่าวที่สงบเสงี่ยมเจียมตัว มีมารยาทดียิ่ง ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ และจะไม่ขัดขืนหรือฝ่าฝืนคำสั่งใด ๆ ของพระองค์เลย

[4] คือในหมู่มะลาอิกะฮฺ

ได้แยกมันทั้งสองออกจากกัน[1] และเราได้ทำให้ทุกสิ่งมีชีวิตมาจากน้ำ[2] ดังนั้นพวกเขาจะยังไม่ศรัทธาอีกหรือ

وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَن تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَّعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣١﴾

31. และเราได้ทำให้เทือกเขามั่นคงในแผ่นดิน เพื่อมันจะมิได้หวั่นไหวไปกับพวกเขา และเราได้ทำให้หุบเขาเป็นทางกว้างในแผ่นดินนั้น เพื่อว่าพวกเขาได้ใช้เป็นทางเดินอย่างถูกต้อง[3]

وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَّحْفُوظًا ۖ وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا مُعْرِضُونَ ﴿٣٢﴾

32. และเราได้ทำให้ชั้นฟ้าเป็นหลังคา ถูกรักษาไว้ไม่ให้หล่นลงมา และพวกเขาก็ยังผินหลังให้สัญญาณต่าง ๆ ของมัน[4]

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ۖ كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٣٣﴾

33. และพระองค์ผู้ทรงสร้างกลางคืนและกลางวัน และดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ แต่ละหน่วยโคจรตามจักรราศี[5]

وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِّن قَبْلِكَ الْخُلْدَ ۖ أَفَإِن مِّتَّ فَهُمُ الْخَالِدُونَ ﴿٣٤﴾

34. และเรามิได้ทำให้บุคคลใดก่อนหน้าเจ้าอยู่ยั่งยืนนาน หากเจ้าตายไปพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ยงคงต่อไปกระนั้นหรือ

---

[1] คือพวกเหล่านั้นไม่ทราบดอกหรือว่า ชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน แต่ก่อนนั้นเป็นสิ่งเดียวกันคือติดกัน แล้วอัลลอฮฺทรงแยกออกจากกัน

[2] คือเราได้ทำให้น้ำเป็นแหล่งที่มาของทุกสิ่งที่มีชีวิต และเป็นสาเหตุของการมีชีวิต มนุษย์ สัตว์ และพืชพันธุ์จะมีชีวิตอยู่ไม่ได้ถ้าปราศจากน้ำ

[3] คือทำให้หุบเขาเหล่านี้เป็นช่องทาง เพื่อใช้เป็นทางสัญจรไปมาระหว่างแคว้นหนึ่งกับอีกแคว้นหนึ่งหรือระหว่างประเทศหนึ่งกับอีกประเทศหนึ่ง

[4] คือพวกกุฟฟารผินหลังให้สัญญาณต่างๆ ที่ชี้บ่งถึงการมีพระผู้สร้าง พระผู้ทรงเดชานุภาพ เช่น ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลาย ตลอดจนสัญญาณอื่นๆ อีกมากมาย

[5] คืออัลลอฮฺ ตะอาลา ด้วยเดชานุภาพของพระองค์ ทรงให้การดำรงชีวิตแตกต่างกันไปตามการหมุนเวียนของโลก คือให้กลางคืนมีความมืดและสงบเงียบ กลางวันมีแสงสว่าง และให้กลางวันสั้นกลางคืนยาวในบางครั้ง และให้กลางวันยาวกลางคืนสั้นในบางครั้ง และทรงให้ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เป็นสัญญาณอันยิ่งใหญ่ที่บ่งชี้ถึงความเป็นเอกภาพของพระองค์

كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ ٱلْمَوْتِ ۗ وَنَبْلُوكُم بِٱلشَّرِّ وَٱلْخَيْرِ فِتْنَةً ۖ وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٣٥﴾

35. ทุกชีวิตย่อมลิ้มรสความตาย และเราจะทดสอบพวกเจ้าด้วยความชั่วและความดี[1] และพวกเจ้าจะต้องกลับไปหาเราอย่างแน่นอน

وَإِذَا رَءَاكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهَٰذَا ٱلَّذِى يَذْكُرُ ءَالِهَتَكُمْ وَهُم بِذِكْرِ ٱلرَّحْمَٰنِ هُمْ كَٰفِرُونَ ﴿٣٦﴾

36. และเมื่อบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา (กุฟฟาร มักกะฮฺ) พบเห็นเจ้า พวกเขาก็ถือเอาเจ้าเป็นที่ล้อเลียน[2] คนนี้น่ะหรือที่กล่าวตำหนิพระเจ้าของพวกท่าน ทั้ง ๆ ที่พวกเขาก็กล่าวตำหนิพระผู้ทรงกรุณาปรานี โดยพวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา

خُلِقَ ٱلْإِنسَٰنُ مِنْ عَجَلٍ ۚ سَأُو۟رِيكُمْ ءَايَٰتِى فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ ﴿٣٧﴾

37. มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาด้วยความรีบร้อน ข้าจะแสดงสัญญาณต่าง ๆ ของข้าให้พวกเจ้าเห็น ฉะนั้นพวกเจ้าอย่าได้เร่งข้าเลย[3]

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٣٨﴾

38. และพวกเขากล่าวว่า เมื่อใดเล่าสัญญานี้จะเกิดขึ้น หากพวกท่าน[4] เป็นผู้สัตย์จริง

---

[1] คือจะทดสอบด้วยเคราะห์กรรมและความโปรดปราน เพื่อเราจะได้เห็นผู้ขอบคุณ ผู้เนรคุณ ผู้อดทน และผู้หมดหวัง

[2] สาเหตุของการประทานอายะฮฺนี้คือ เมื่อท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เดินผ่านไปขณะที่อะบูซุฟยานและอะบูญะฮฺล กำลังสนทนากันอยู่ เมื่ออะบูญะฮฺลมองเห็นท่านนะบีเขาก็หัวเราะและกล่าวกับอะบูซุฟยานว่า นี่คือนะบีของบะนีอับดิมะนาฟ อะบูซุฟยานโกรธเมื่อได้ยินเช่นนั้นและกล่าวว่า ท่านปฏิเสธที่จะให้บะนีอับดิมะนาฟมีนะบีกระนั้นหรือ ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้หวนกลับมาหาอะบูญะฮฺลแล้วกล่าวกับเขาว่า ฉันยังไม่เห็นท่านสิ้นสุดกันเสียที จนกว่าจะโดนกับท่านเหมือนที่อาของท่าน อัลวะลีด อิบนุลมุฆีเราะฮฺ ได้โดนมาแล้ว ดังนั้นอายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

[3] อิบนุกะษีรกล่าวว่า เคล็ดลับในการกล่าวถึงความรีบร้อนของมนุษย์ในที่นี้คือ เมื่อกล่าวถึงผู้ล้อเลียนท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ทำให้เกิดความรีบร้อนที่จะผูกพยาบาทขึ้นในจิตใจของพวกเขา พวกเขาจึงเร่งถามเช่นนั้น ดังนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา จึงตรัสว่า ข้าจะแสดงให้พวกเจ้าเห็นถึงความพยาบาทและความสามารถของข้า ต่อผู้ฝ่าฝืน พวกเจ้าอย่าได้รีบเร่งก่อนเวลาเลย

[4] หมายถึงบรรดามุอฺมิน

لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكُفُّونَ عَن وُجُوهِهِمُ النَّارَ وَلَا عَن ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٣٩﴾

39. หากบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธารู้ว่า พวกเขาไม่สามารถที่จะป้องกันไฟจากทางด้านหน้าของพวกเขาและทางด้านหลังของพวกเขา[1] และพวกเขาจะไม่ได้รับความช่วยเหลือ

بَلْ تَأْتِيهِم بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٤٠﴾

40. แต่ว่ามันจะมาถึงพวกเขาโดยฉับพลันไม่รู้ตัว แล้วจะทำให้พวกเขาตกใจ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถที่จะผลักดันให้พ้นไปได้ และพวกเขาก็ไม่อาจจะประวิงเวลาต่อไปได้[2]

وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُم مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٤١﴾

41. และโดยแน่นอน บรรดารอซูลก่อนหน้าเจ้าได้ถูกเย้ยหยันมาแล้ว แล้วการลงโทษได้ประสบแก่บรรดาผู้ที่เย้ยหยันต่อบรรดารอซูลในสิ่งที่พวกเขาได้เย้ยหยัน[3]

قُلْ مَن يَكْلَؤُكُم بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَٰنِ ۗ بَلْ هُمْ عَن ذِكْرِ رَبِّهِم مُّعْرِضُونَ ﴿٤٢﴾

42. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ใครเล่าจะคุ้มกันรักษาพวกท่าน ในเวลากลางคืนและกลางวันจากพระผู้ทรงกรุณาปรานี[4] แต่ทว่าพวกเขาเป็นผู้ผินหลังให้การรำลึกถึงพระเจ้าของพวกเขา

أَمْ لَهُمْ آلِهَةٌ تَمْنَعُهُم مِّن دُونِنَا ۚ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ أَنفُسِهِمْ وَلَا هُم مِّنَّا يُصْحَبُونَ ﴿٤٣﴾

43. หรือว่าพวกเขามีพระเจ้าหลายองค์ นอกไปจากเราคอยป้องกันพวกเขา[5] ทั้ง ๆ ที่พระเจ้าเหล่านั้นไม่สามารถที่จะช่วยเหลือตัวเอง และไม่สามารถป้องกันตัวเองให้พ้นจากการลงโทษของเราได้[6]

---

[1] หากพวกเขารู้ถึงความยิ่งใหญ่ของการลงโทษ ขณะที่พวกเขาไม่สามารถที่จะปกป้องมันได้ เพราะมันเกิดขึ้นรอบด้าน พวกเขาก็จะไม่รีบเร่งให้สัญญาณเกิดขึ้น

[2] หรือขอผ่อนผันเพื่อที่จะขออภัยโทษและขอแก้ตัว

[3] อะบูหัยยานกล่าวว่า อายะฮฺนี้เป็นการปลอบโยนท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[4] คือใครเล่าจะเป็นผู้คุ้มกันรักษาพวกท่านจากการลงโทษของพระเจ้า ทั้งในยามกลางวันและกลางคืน

[5] ให้พ้นจากการลงโทษของเรา

[6] ในกรณีเช่นนี้แล้วพวกเขาจะช่วยเหลือคนอื่นได้อย่างไร

بَلْ مَتَّعْنَا هَٰٓؤُلَآءِ وَءَابَآءَهُمْ حَتَّىٰ طَالَ عَلَيْهِمُ ٱلْعُمُرُ ۗ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِى ٱلْأَرْضَ نَنقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَآ ۚ أَفَهُمُ ٱلْغَٰلِبُونَ ﴿٤٤﴾

44. แต่ทว่า เราได้ให้ความสุขสำราญแก่พวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขา จนกระทั่งพวกเขามีอายุยั่งยืน พวกเขาไม่เห็นดอกหรือว่า แท้จริงเราได้มายังแผ่นดินเพื่อทำให้มันคับแคบลงจากขอบเขตของมัน[1] แล้วพวกเขาจะเป็นผู้ชนะอีกหรือ[2]

قُلْ إِنَّمَآ أُنذِرُكُم بِٱلْوَحْىِ ۚ وَلَا يَسْمَعُ ٱلصُّمُّ ٱلدُّعَآءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ ﴿٤٥﴾

45. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงฉันเพียงตักเตือนพวกท่านด้วยวะฮียฺเท่านั้น[3] แต่คนหูหนวกไม่ได้ยินเสียงเรียกร้อง เมื่อพวกเขาถูกตักเตือน[4]

وَلَئِن مَّسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ يَٰوَيْلَنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٤٦﴾

46. และหากการลงโทษเพียงเล็กน้อยจากพระเจ้าของเจ้าประสบกับพวกเขา แน่นอนพวกเขาก็จะกล่าวว่า โอ้ความหายนะแก่เรา แท้จริงเราเป็นผู้อธรรม[5]

وَنَضَعُ ٱلْمَوَٰزِينَ ٱلْقِسْطَ لِيَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْـًٔا ۖ وَإِن كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا ۗ وَكَفَىٰ بِنَا حَٰسِبِينَ ﴿٤٧﴾

47. และเราจะตั้งตราชูที่เที่ยงธรรมสำหรับวันกิยามะฮฺ[6] ดังนั้นจะไม่มีชีวิตใดถูกอธรรมแต่อย่างใดเลย[7] และแม้ว่ามันเป็นเพียงน้ำหนักเท่าเมล็ดพืชเล็ก เราก็จะนำมันมาแสดง และเป็นการพอเพียงแล้วสำหรับเราที่เป็นผู้ชำระสอบสวน

---

[1] ด้วยการให้บรรดามุสลิมีนพิชิตและเข้าไปครอบครองพื้นที่ และขยายขอบเขต และทำให้พื้นที่ของพวกกุฟฟารแคบลง

[2] คือใครจะเป็นผู้ชนะกันแน่ มุสลิมีนหรือกุฟฟาร

[3] คือเป็นวะฮียฺมาจากพระเจ้า ฉันมิได้คิดขึ้นมาเอง

[4] เพราะความงี่เง่าและการดื้อดันของพวกเขา จึงเปรียบเสมือนคนหูหนวก

[5] คือยอมสารภาพในการทำผิดของพวกเขา

[6] เพื่อตรวจสอบการงานของแต่ละคน

[7] คือกรรมดีจะไม่ถูกลด กรรมชั่วจะไม่ถูกเพิ่ม

48. และแท้จริง เราได้ให้แก่มูซาและฮารูน (ซึ่งคัมภีร์เตารอฮฺ) ที่แยกระหว่างความจริงกับความเท็จ และเป็นแสงสว่างแห่งดวงประทีป และข้อตักเตือนสำหรับบรรดาผู้ยำเกรง

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ٱلْفُرْقَانَ وَضِيَآءً وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾

49. บรรดาผู้เกรงกลัวพระเจ้าของพวกเขาโดยที่พวกเขาไม่เห็น[1] และพวกเขายังหวั่นกลัวต่อวันอวสานด้วย

ٱلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِٱلْغَيْبِ وَهُم مِّنَ ٱلسَّاعَةِ مُشْفِقُونَ ﴿٤٩﴾

50. และนี่คืออัลกุรอาน เป็นการตักเตือนที่จำเริญซึ่งเราได้ให้มันลงมา[2] แล้วพวกเจ้ายังจะปฏิเสธมันอีกหรือ

وَهَٰذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنزَلْنَٰهُ أَفَأَنتُمْ لَهُۥ مُنكِرُونَ ﴿٥٠﴾

51. และโดยแน่นอน เราได้ให้ความเฉลียวฉลาดแก่อิบรอฮีม[3] แต่ครั้งก่อน[4] โดยที่เรารู้จักเขาดี

۞ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَآ إِبْرَٰهِيمَ رُشْدَهُۥ مِن قَبْلُ وَكُنَّا بِهِۦ عَٰلِمِينَ ﴿٥١﴾

52. ขณะที่เขากล่าวแก่บิดาของเขาและกลุ่มชนของเขาว่า รูปปั้นอะไรกันนี่ที่พวกท่านเฝ้าบูชากัน[5]

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِۦ مَا هَٰذِهِ ٱلتَّمَاثِيلُ ٱلَّتِىٓ أَنتُمْ لَهَا عَٰكِفُونَ ﴿٥٢﴾

53. พวกเขากล่าวว่า เราได้พบเห็นบรรพบุรุษของเรา เป็นผู้สักการะบูชามันมาก่อน

قَالُوا۟ وَجَدْنَآ ءَابَآءَنَا لَهَا عَٰبِدِينَ ﴿٥٣﴾

---

[1] เพราะพวกเขารู้ด้วยการพิจารณา และด้วยพิสูจน์หลักฐานว่า พวกเขามีพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ทรงเดชานุภาพทรงตอบแทนผลงานต่าง ๆ พวกเขาจึงยำเกรงพระองค์โดยดี พวกเขาไม่เห็นพระองค์

[2] แก่ผู้ที่รำลึก และเป็นบทเรียนแก่ผู้ที่พินิจพิจารณามีความดีมากมายมหาศาล เราได้ประทานมันลงมาด้วยภาษาของพวกท่าน

[3] หมายถึงฮิดายะฮฺ และความดี

[4] คือตั้งแต่สมัยเขาเป็นเด็ก ๆ

[5] ข้อความดังกล่าวนี้แสดงถึงความเฉลียวฉลาดที่อิบรอฮีมได้รับตั้งแต่เขาเป็นเด็กอยู่

قَالَ لَقَدْ كُنتُمْ أَنتُمْ وَءَابَآؤُكُمْ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٥٤﴾

54. เขากล่าวว่า โดยแน่นอน พวกท่านและบรรพบุรุษของพวกท่าน อยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง

قَالُوٓا۟ أَجِئْتَنَا بِٱلْحَقِّ أَمْ أَنتَ مِنَ ٱللَّٰعِبِينَ ﴿٥٥﴾

55. พวกเขากล่าวว่า ท่านได้นำความจริงมาเสนอแก่เรา หรือท่านเป็นแต่เพียงคนหนึ่งในพวกล้อเล่น[1]

قَالَ بَل رَّبُّكُمْ رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ٱلَّذِى فَطَرَهُنَّ وَأَنَا۠ عَلَىٰ ذَٰلِكُم مِّنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٥٦﴾

56. เขากล่าวว่า แต่ที่แท้จริงพระเจ้าของพวกท่าน[2] คือพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงเนรมิตมัน[3] และฉันเป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้เป็นพยานต่อการณ์นี้

وَتَٱللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَٰمَكُم بَعْدَ أَن تُوَلُّوا۟ مُدْبِرِينَ ﴿٥٧﴾

57. และขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺแท้จริง ฉันจะวางแผนต่อต้านรูปปั้นทั้งหลายของพวกท่าน หลังจากที่พวกท่านผินหลังกลับออกไป[4]

فَجَعَلَهُمْ جُذَٰذًا إِلَّا كَبِيرًا لَّهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾

58. ดังนั้น เขาได้ทำให้มันแหลกลาญ เหลือไว้เพียงรูปปั้นตัวใหญ่สำหรับพวกเขา[5] หวังว่าพวกเขาจะได้กลับไปสอบถามมัน

---

[1] คือท่านพูดจริงหรือพูดเล่น

[2] ที่สมควรแก่การเคารพอิบาดะฮฺ

[3] มิใช่รูปปั้นหรือเจว็ดเหล่านี้

[4] นักตัฟซีรอธิบายว่า ทุก ๆ ปีพวกเขามีงานฉลอง มีประชาชนไปร่วมงานกันอย่างคับคั่ง อะซัรบิดาของอิบรอฮีมกล่าวกับเขาว่า หากเจ้าออกไปร่วมงานกับเรา เจ้าจะพอใจในศาสนาของเรา ดังนั้นอิบรอฮีมได้ออกเดินทางไปกับพวกเขา ขณะที่เดินทางอยู่นั้นเขาแกล้งทำล้มลง และบอกว่าเจ็บเท้า พวกเขาจึงปล่อยเขาไว้ แล้วเดินทางต่อไป อิบรอฮีมได้ตะโกนขึ้นว่า ฉันจะวางแผนต่อต้านรูปปั้นทั้งหลายของพวกท่าน

[5] คือเขาได้ทุบรูปปั้นตัวเล็กจนแหลกลาญ เหลือไว้แต่รูปปั้นตัวใหญ่ มุญาฮิดกล่าวว่า เขาเหลือรูปปั้นตัวใหญ่ไว้ แล้วเอาขวานแขวนไว้ที่คอ เพื่อจะให้เป็นหลักฐานยืนยันแก่พวกเขา

قَالُوا۟ مَن فَعَلَ هَٰذَا بِـَٔالِهَتِنَآ إِنَّهُۥ لَمِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٩﴾

59. พวกเขากล่าวว่า ใครกระทำเช่นนี้กับพระเจ้าของเรา แท้จริง เขาผู้นั้นอยู่ในหมู่ผู้อธรรมอย่างแน่นอน[1]

قَالُوا۟ سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُۥٓ إِبْرَٰهِيمُ ﴿٦٠﴾

60. พวกเขากล่าวว่า เราได้ยินเด็กหนุ่มคนหนึ่งกล่าวตำหนิรูปปั้นเหล่านี้ เขามีชื่อว่า อิบรอฮีม[2]

قَالُوا۟ فَأْتُوا۟ بِهِۦ عَلَىٰٓ أَعْيُنِ ٱلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾

61. พวกเขากล่าวว่า พวกท่านจงนำเขามาท่ามกลางสายตาของประชาชน หวังว่าเขาทั้งหลายจะได้เป็นพยาน[3]

قَالُوٓا۟ ءَأَنتَ فَعَلْتَ هَٰذَا بِـَٔالِهَتِنَا يَٰٓإِبْرَٰهِيمُ ﴿٦٢﴾

62. พวกเขากล่าวว่า เจ้าเป็นผู้กระทำเช่นนี้ต่อพระเจ้าเหล่านั้นของเรากระนั้นหรือ อิบรอฮีม เอ๋ย

قَالَ بَلْ فَعَلَهُۥ كَبِيرُهُمْ هَٰذَا فَسْـَٔلُوهُمْ إِن كَانُوا۟ يَنطِقُونَ ﴿٦٣﴾

63. เขากล่าวว่า แต่ว่าพระเจ้าตัวใหญ่ของพวกมันนี้ต่างหากเป็นผู้กระทำมัน[4] พวกท่านจงถามพระเจ้าเหล่านั้นซิ หากพวกมันพูดได้

فَرَجَعُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ فَقَالُوٓا۟ إِنَّكُمْ أَنتُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٦٤﴾

64. ดังนั้น พวกเขาก็กลับมาคิดถึงตัวของพวกเขาเอง[5] แล้วกล่าวขึ้นว่า แท้จริงพวกท่านนั่นแหละเป็นผู้อธรรม

ثُمَّ نُكِسُوا۟ عَلَىٰ رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَٰٓؤُلَآءِ يَنطِقُونَ ﴿٦٥﴾

65. ครั้นแล้วศีรษะของพวกเขาก็ก้มลงมา (อยู่ในสภาพคอตก) แล้วกล่าวว่า ท่าน[6] ก็รู้ดีอยู่แล้วว่า รูปปั้นเหล่านั้นพูดไม่ได้

---

[1] คือบาปหนัก โดยที่เขาอาจหาญกระทำต่อพระเจ้าผู้สมควรแก่การยกย่องเทิดทูน

[2] หวังว่าเขาคงเป็นผู้ทำลายรูปปั้นเหล่านี้

[3] จุดมุ่งหมายก็คือ เพื่อพิจารณาลงโทษเขาต่อหน้าธารกำนัล และเพื่อเป็นบทเรียนแก่ผู้อื่นด้วย

[4] เพราะมันโกรธที่พวกท่านเคารพบูชารูปปั้นตัวเล็กอื่น ๆ พร้อมกับมัน มันจึงทำลายรูปปั้นเหล่านั้นเสีย

[5] คือใช้สติปัญญาพินิจพิจารณาถึงเหตุผล

[6] หมายถึงอิบรอฮีม

66. เขากล่าวว่า พวกท่านเคารพภักดีสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ ที่มันไม่ให้คุณแก่พวกท่านและไม่ให้โทษแก่พวกท่านแต่อย่างใดเลย กระนั้นหรือ

قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكُمْ شَيْـًٔا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾

67. เป็นที่น่ารังเกียจแก่พวกท่าน และสิ่งที่พวกท่านเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺ[1] พวกท่านไม่มีสติปัญญาหรือ[2]

أُفٍّ لَّكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ ۖ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾

68. พวกเขากล่าวว่า จงเผาเขาเสีย[3] และจงช่วยเหลือพระเจ้าทั้งหลายของพวกท่าน[4] หากพวกท่านจะกระทำเช่นนั้น

قَالُوا۟ حَرِّقُوهُ وَٱنصُرُوٓا۟ ءَالِهَتَكُمْ إِن كُنتُمْ فَٰعِلِينَ ﴿٦٨﴾

69. เรา (อัลลอฮฺ) กล่าวว่า ไฟเอ๋ย จงเย็นลง และให้ความปลอดภัยแก่อิบรอฮีมเถิด[5]

قُلْنَا يَٰنَارُ كُونِى بَرْدًا وَسَلَٰمًا عَلَىٰٓ إِبْرَٰهِيمَ ﴿٦٩﴾

---

[1] หมายถึงรูปปั้นต่าง ๆ ที่พวกท่านเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺ

[2] คือการกระทำเช่นนั้นเป็นที่น่ารังเกียจอย่างยิ่ง

[3] เมื่อหลักฐานเป็นที่แจ้งชัด และไม่สามารถจะหาคำตอบมายืนยันแก่อิบรอฮีมได้ พวกเขาจึงหันไปใช้กำลังและบังคับ

[4] คือพวกท่านจงแก้แค้นแทนพระองค์ของพวกท่าน

[5] บรรดานักตัฟซีรกล่าวว่า เมื่อพวกเขาตกลงกันที่จะเผาอิบรอฮีมแล้ว ก็ได้รวบรวมเก็บฟืนเป็นเวลาหนึ่งเดือน ข่าวนี้เป็นที่เลื่องลือจนกระทั่งสตรีคนหนึ่งล้มป่วยลง นางได้บนไว้ว่า หากหายป่วยแล้วจะไปช่วยแบกฟืนมาเผาอิบรอฮีม แล้วพวกเขาได้ขุดหลุมใส่ฟืนแล้วจุดไฟ เป็นที่ทราบกันดีว่าเปลวไฟได้กระพือสูงขึ้นจนกระทั่งเมื่อนกบินผ่านไปจะไหม้ตกลงมาเพราะความร้อน หลังจากนั้นพวกเขาก็มัดอิบรอฮีมไว้กับเครื่องยิงเข้าสู่กองไฟ ขณะนั้นญิบรีลได้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า ท่านต้องการอะไรบ้าง เขาตอบว่ากับตัวท่านนั้นไม่มี ญิบรีลกล่าวต่อไปอีกว่า จงขอต่อพระเจ้าของท่าน อิบรอฮีมกล่าวว่า เป็นการพอเพียงแก่ฉันจากการขอของฉัน คือ ความรู้ของพระองค์ต่อสถานะของฉัน อัลลอฮฺตรัสว่า โอ้ไฟเอ๋ย จงให้ความเย็น ความปลอดภัยแก่อิบรอฮีม ไฟมิได้เผาอิบรอฮีม นอกจากเชือกที่มัดเขาอยู่เท่านั้น อิบนุอับบาสกล่าวว่า หากอัลลอฮฺมิได้ตรัสว่าปลอดภัยแล้ว แน่นอนมันจะเป็นภัยต่ออิบรอฮีมด้วยความเย็นของมัน อย่างไรก็ตามพวกก็อดยานีย์ได้ปฏิเสธเรื่องการโยนนะบีอิบรอฮีมอะลัยฮิสสลามลงในไฟและปฏิเสธมัวะอฺยิชาตของท่านในครั้งนี้โดยกล่าวว่าศัตรูของท่านได้เตรียมแผนการเพื่อการนั้นแต่อัลลอฮฺทรงเปิดเผยแผนการนั้นเสียก่อน (ดูกุรอานมาญีด เล่ม 2 หน้า 786)

وَأَرَادُوا۟ بِهِۦ كَيْدًا فَجَعَلْنَٰهُمُ ٱلْأَخْسَرِينَ ﴿٧٠﴾

70. และพวกเขาปรารถนาที่จะวางแผนร้ายแก่เขา[1] แต่เราได้ทำให้พวกเขาประสบกับความสูญเสียมากยิ่งกว่า[2]

وَنَجَّيْنَٰهُ وَلُوطًا إِلَى ٱلْأَرْضِ ٱلَّتِى بَٰرَكْنَا فِيهَا لِلْعَٰلَمِينَ ﴿٧١﴾

71. และเราได้ให้เขา (อิบรอฮีม) และลูฏ (หลานชาย-ลูกของพี่ชาย) รอดพ้นไปสู่แผ่นดินซึ่งเราได้ให้มีความจำเริญอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินนั้นแก่บรรดาชาติต่าง ๆ[3]

وَوَهَبْنَا لَهُۥٓ إِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً ۖ وَكُلًّا جَعَلْنَا صَٰلِحِينَ ﴿٧٢﴾

72. และเราได้ให้บุตรชื่ออิสฮากแก่เขา และยะอฺกูบ (หลาน) เป็นการเพิ่มพูน และทั้งหมดนั้นเราได้ให้เป็นคนดีมีคุณธรรม

وَجَعَلْنَٰهُمْ أَئِمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَآ إِلَيْهِمْ فِعْلَ ٱلْخَيْرَٰتِ وَإِقَامَ ٱلصَّلَوٰةِ وَإِيتَآءَ ٱلزَّكَوٰةِ ۖ وَكَانُوا۟ لَنَا عَٰبِدِينَ ﴿٧٣﴾

73. และเราได้แต่งตั้งพวกเขาให้เป็นผู้นำเพื่อชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องโดยคำสั่งของเรา และเราได้วะฮียฺแก่พวกเขาให้ปฏิบัติความดี และดำรงการละหมาด แล้วบริจาคทานซะกาต[4] และพวกเขาก็เป็นผู้เคารพภักดีต่อเราเท่านั้น

وَلُوطًا ءَاتَيْنَٰهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَٰهُ مِنَ ٱلْقَرْيَةِ ٱلَّتِى كَانَت تَّعْمَلُ

74. และลูฏนั้นเราได้ให้การเป็นนะบี และวิชาความรู้แก่เขา และเราได้ให้เขารอดพ้นจาก

---

[1] คือต้องการจะเผาเขาด้วยไฟ

[2] คือประสบกับการขาดทุนอย่างย่อยยับ โดยที่พวกเขาวางแผนร้ายต่อนะบีของอัลลอฮฺ แล้วอัลลอฮฺ ก็ทรงวางแผนซ้อนเหนือพวกเขา จนกระทั่งพวกเขาประสบกับความสูญเสียอย่างร้อยแรงยิ่ง

[3] ทั้งสองอพยพออกจากอิรักไปสู่ดินแดนแห่งประเทศซาม ซึ่งมีความจำเริญ และอุดมสมบูรณ์ มีแม่น้ำหลายสาย และมีต้นไม้มากมาย

[4] ที่เจาะจงกล่าวถึงโดยเฉพาะ ก็เพราะว่าการละหมาดนั้นเป็นการอิบาดะฮฺทางร่างกายที่ประเสริญยิ่ง และซะกาตเป็นอิบาดะฮฺทางทรัพย์สมบัติที่ประเสริฐยิ่ง

الْخَبَٰٓئِثَ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمَ سَوْءٍ فَٰسِقِينَ ﴿٧٤﴾

หมู่บ้านนั้น[1] ซึ่งชาวบ้านได้กระทำความชั่ว[2] แท้จริงพวกเขาเป็นหมู่ชนที่ชั่วช้าและฝ่าฝืน

وَأَدْخَلْنَٰهُ فِى رَحْمَتِنَآ ۖ إِنَّهُۥ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٧٥﴾

75. และเราได้ให้เขาเข้าอยู่ในความเมตตาของเรา แท้จริงเขาเป็นคนหนึ่งในหมู่คนดี

وَنُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِن قَبْلُ فَٱسْتَجَبْنَا لَهُۥ فَنَجَّيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥ مِنَ ٱلْكَرْبِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

76. และจงรำลึกถึงเรื่องราวของนูหฺ เมื่อเขาได้ร้องเรียน (ต่ออัลลอฮฺ) ก่อนหน้านั้น[3] แล้วเราได้ตอบรับการร้องเรียกแก่เขา และเราได้ช่วยให้เขาและพรรคพวกของเขา รอดพ้นจากความทุกข์ระทมอันใหญ่หลวง

وَنَصَرْنَٰهُ مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَآ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمَ سَوْءٍ فَأَغْرَقْنَٰهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٧٧﴾

77. และเราได้ช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นจากหมู่ชนที่ปฏิเสธต่อโองการของเรา แท้จริงพวกเขาเป็นหมู่ชนที่ชั่วช้า แล้วเราได้ให้พวกเขาทั้งหมดจมน้ำตาย

وَدَاوُۥدَ وَسُلَيْمَٰنَ إِذْ يَحْكُمَانِ فِى ٱلْحَرْثِ إِذْ نَفَشَتْ فِيهِ غَنَمُ ٱلْقَوْمِ ۖ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَٰهِدِينَ ﴿٧٨﴾

78. และจงรำลึกถึงเรื่องราวของดาวูดและสุลัยมาน เมื่อเขาทั้งสองได้ตัดสินในเรื่องไร่นาเมื่อฝูงแกะของชนหมู่หนึ่งได้หลบเข้าไปกินพืชในเวลากลางคืน และเราเป็นพยานต่อการตัดสินของพวกเขา

---

[1] หมู่บ้านนั้นเรียกว่า ซะดูม

[2] ความประพฤติที่เลวทรามต่ำช้าของชาวบ้านนั้นก็คือ การเสพสังวาสกับเพศเดียวกันทางทวาร และการปล้นสะดมภ์

[3] คือก่อนหน้าบรรดานะบีเหล่านั้น เขาได้ขอพรให้พระองค์ทรงลงโทษพวกเหล่านี้ ที่ปฏิเสธไม่ยอมศรัทธาต่อเขา ด้วยคำขอพรที่ว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์อย่าทรงปล่อยผู้ใดในหมู่ผู้ปฏิเสธ ให้เหลืออยู่บนแผ่นดินอีกเลย 71 : 26

فَفَهَّمْنَٰهَا سُلَيْمَٰنَ ۚ وَكُلًّا ءَاتَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا ۚ وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُۥدَ ٱلْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَٱلطَّيْرَ ۚ وَكُنَّا فَٰعِلِينَ ﴿٧٩﴾

79. ดังนั้น เราได้ดลใจให้สุลัยมานเข้าใจการตัดสินนั้น และเราได้ให้ความเฉลียวฉลาดและวิชาความรู้ที่หลักแหลมแก่แต่ละคน[1] และเราได้ทำให้ภูเขาและนกแซ่ซร้องสดุดีร่วมกับดาวูด และเราเป็นผู้กระทำสิ่งเหล่านี้[2]

وَعَلَّمْنَٰهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَّكُمْ لِتُحْصِنَكُم مِّنۢ بَأْسِكُمْ ۖ فَهَلْ أَنتُمْ شَٰكِرُونَ ﴿٨٠﴾

80. และเราได้สอนเขาให้รู้ การทำเสื้อเกราะแก่พวกเจ้า เพื่อป้องกันเจ้าจากการรบพุ่งกัน แล้วพวกเจ้าจะเป็นผู้กตัญญูขอบคุณบ้างไหม

وَلِسُلَيْمَٰنَ ٱلرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِى بِأَمْرِهِۦٓ إِلَى ٱلْأَرْضِ ٱلَّتِى بَٰرَكْنَا فِيهَا ۚ وَكُنَّا بِكُلِّ شَىْءٍ عَٰلِمِينَ ﴿٨١﴾

81. และสำหรับสุลัยมาน เราได้ทำให้ลมกลายเป็นพายุ ตามคำบัญชาของเขา ไปยังดินแดนซึ่งเราได้ให้ความจำเริญ ณ ที่นั้น และเราเป็นผู้รอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

---

[1] คือทั้งดาวูดและสุลัยมาน เราได้ให้ความเฉลียวฉลาดและความรู้อันกว้างขวาง พร้อมกับการเป็นนะบี บรรดานักตัฟซีรกล่าวว่าชายสองคนเกิดเรื่องพิพาทกัน แล้วได้เข้าไปหานะบีดาวูดเพื่อให้ทำการตัดสินเรื่องก็คือฝูงแกะของชายคนหนึ่งได้เข้าไปในไร่ของชายอีกคนหนึ่งในเวลากลางคืน และได้กัดกินพืชจนหมด นะบีดาวูดได้ตัดสินให้ชายเจ้าของไร่รับแกะเอาไว้ ชายคนที่สองก็ได้ออกไปหาสุลัยมานเผอิญไปพบสุลัยมานที่ประตูบ้าน เขาจึงเล่าเรื่องการตัดสินของนะบีดาวูดให้สุลัยมานฟัง สุลัยมานจึงได้ไปหานะบีดาวูดแล้วกล่าวว่า โอ้ท่านนะบีของอัลลอฮฺ หากท่านตัดสินเป็นอย่างอื่นจากที่ท่านได้ตัดสินไป ก็จะเป็นที่พอใจแก่คนทั้งสอง นะบีดาวูดถามว่า แล้วอะไรเล่าคือการตัดสินที่ดีกว่า สุลัยมานตอบว่า ให้เจ้าของฝูงแกะเข้าไปทำไร่ จนกระทั่งพืชผลงอกเงยออกมาอย่างในสภาพเดิม ส่วนเจ้าของไร่ก็เอาฝูงแกะไปเลี้ยงและเอาประโยชน์จากนม ขน และลูกของมัน เมื่อพืชผลออกมางอกงามอยู่ในสภาพเดิมแล้วก็ให้คืนฝูงแกะแก่เจ้าของไป และคืนไร่ให้แก่เจ้าของเดิม นะบีดาวูดได้ฟังแล้วก็กล่าวว่า เป็นความคิดที่ถูกต้อง แล้วนะบีดาวูดก็ได้ตัดสินแก่ชายทั้งสองตามนั้น นั่นคือความหมายของโองการของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ว่า และเราได้ดลใจให้สุลัยมานเข้าใจการตัดสินนั้น...

[2] คือเราได้ให้ภูเขาและนกแซ่ซร้องสดุดีพร้อมกับดาวูด เมื่อเวลาตัสบีหฺ อิบนุกะษีรกล่าวว่า ทั้งนี้ก็เพราะเสียงอันไพเราะของนะบีดาวูด เมื่อยามที่เขาอ่านคัมภีร์ซะบูร ขณะที่เขาอ่านครวญ นกจะหยุดอยู่กลางอากาศและตอบรับการอ่านของเขา และภูเขาก็ส่งเสียงสะท้อนกังวานเป็นการตอบรับด้วย ที่อายะฮฺนี้กล่าวถึงภูเขาก่อนนกก็เพราะว่า การทำให้ภูเขาส่งเสียงสะท้อนเป็นเรื่องแปลกประหลาดกว่าและถือว่าเป็นปาฏิหาริย์ เพราะมันเป็นของแข็ง

وَمِنَ ٱلشَّيَٰطِينِ مَن يَغُوصُونَ لَهُۥ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَٰلِكَ ۖ وَكُنَّا لَهُمْ حَٰفِظِينَ ﴿٨٢﴾

82. และเราได้ให้ชัยฏอน[1] บางตัวดำน้ำให้สุลัยมาน[2] และพวกเขาทำงานอื่นจากนั้น[3] และเราเป็นผู้คุ้มกันรักษาพวกเขาเหล่านั้น

وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُۥٓ أَنِّى مَسَّنِىَ ٱلضُّرُّ وَأَنتَ أَرْحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿٨٣﴾

83. และจงรำลึกถึงเรื่องราวของอัยยูบ[4] เมื่อเขาได้ร้องเรียนพระเจ้าของเขาว่า แท้จริงข้าพระองค์นั้น ความทุกข์ยากได้ประสบแก่ข้าพระองค์และพระองค์เท่านั้นเป็นผู้ทรงเมตตายิ่งในหมู่ผู้เมตตาทั้งหลาย

فَٱسْتَجَبْنَا لَهُۥ فَكَشَفْنَا مَا بِهِۦ مِن ضُرٍّ ۖ وَءَاتَيْنَٰهُ أَهْلَهُۥ وَمِثْلَهُم مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنْ عِندِنَا وَذِكْرَىٰ لِلْعَٰبِدِينَ ﴿٨٤﴾

84. ดังนั้น เราได้ตอบรับการร้องเรียนของเขา แล้วเราได้ปลดเปลื้องสิ่งที่เป็นความทุกข์ยากแก่เขาและเราได้ให้ครอบครัวของเขาแก่เขา[5]

---

[1] พวกก็อดยานีย์ได้ตีความคำว่า อัชชะยาฏีนว่า หมายถึงหัวโจกอันธพาลหรือคนต่างถิ่น (ดูกุรอานมาญีด เล่ม 2 หน้า 778 และหน้าแก้) การตีความดังกล่าวเท่ากับเป็นการปฏิเสธว่ามีชัยฏอนหรือยินซึ่งเป็นหลักความเชื่อที่ทราบกันดีในอิสลาม

[2] ดำน้ำลงไปในทะเลลึก เพื่อนำเอาเพชรพลอยและไข่มุกมาให้สุลัยมาน

[3] เช่น สร้างเมือง สร้างอาคารสูง ๆ และงานอื่น ๆ ที่มนุษย์ธรรมดาทำไม่ได้

[4] บรรดานักตัฟซีรกล่าวว่า อัยยูบเป็นนะบีจากประเทศโรมัน เขามีบุตรหลานและทรัพย์สมบัติมากมาย อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงให้ทรัพย์สมบัติของเขาสูญสิ้นไป เขาก็อดทนขันติ แล้วพระองค์ก็ทรงให้บุตรหลานของเขาตายไป เขาก็อดทนขันติ แล้วพระองค์ก็ทรงให้เขาได้รับการทดสอบอื่น ๆ และการเจ็บป่วย เขาก็อดทนขันติ ชนกลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเขาผ่านมาได้กล่าวว่า สิ่งที่ประสบกับเขาเช่นนี้มิใช่อื่นใดเลย นอกจากเป็นบาปอันยิ่งใหญ่ ดังนั้นเขาจึงร้องเรียนขอพรต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา พระองค์จึงทรงปลดเปลื้องความทุกข์ของเขา

[5] อับดุลลอฮฺ อิบนุมัสอูด กล่าวว่า ลูกของเขา 14 คนตายหมด เป็นบุตรชาย 7 คน และบุตรหญิง 7 คน เมื่ออัยยูบฟื้นจากการเจ็บป่วย อยู่ในสภาพที่แข็งแรงแล้ว ภรรยาของเขาได้คลอดบุตรซึ่งเกิดจากเขาอีก 14 คน อันเป็นบุตรชาย 7 คน และอีก 7 คนเป็นบุตรหญิง มีรายงานกล่าวว่า อัยยูบได้รับเคราะห์กรรมเป็นเวลาถึง 18 ปี วันหนึ่งภรรยาของเขากล่าวกับเขาว่า ถ้าท่านจะขอดุอาอฺต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา เพื่อปลดเปลื้องความทุกข์ร้อนของเราให้หมดสิ้นไปได้ไหม เขากล่าวกับนางว่า เรามีชีวิตอยู่ในความเป็นสุขกี่ปี นางตอบว่า 80 ปี เขากล่าวว่า ฉันละอายต่ออัลลอฮฺที่จะขอพรต่อพระองค์ เพราะฉันมีชีวิตอยู่ในความทุกข์ไม่เท่ากับการมีชีวิตอยู่ในความสุข

และเช่นเดียวกับที่เขาได้เคยมีมาก่อน (เช่น บุตรหลานและพวกพ้อง) เป็นความเมตตาจากเรา และเป็นข้อตักเตือนแก่บรรดาผู้ที่เคารพภักดี

85. และจงรำลึกถึงเรื่องราวของอิสมาอีลและอิดรีส และซุลกิฟลิ แต่ละคนอยู่ในหมู่ผู้อดทนขันติ

وَإِسْمَٰعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا ٱلْكِفْلِ ۖ كُلٌّ مِّنَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿٨٥﴾

86. และเราได้ให้พวกเขาเข้าอยู่ในความเมตตาของเรา แท้จริงพวกเขาอยู่ในหมู่คนดีมีคุณธรรม

وَأَدْخَلْنَٰهُمْ فِى رَحْمَتِنَآ ۖ إِنَّهُم مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٨٦﴾

87. และจงรำลึกถึงเรื่องราวของซันนูน[1] (นะบียูนุส) เมื่อเขาจากไปด้วยความโกรธพรรคพวกของเขา แล้วเขาคิดว่าเราจะไม่ทำให้เขาได้รับความลำบาก แล้วเขาก็ร้องเรียนท่ามกลางความมืดทึบทะมึนว่า[2] ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้นอกจากพระองค์ท่าน มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ท่าน แท้จริงข้าพระองค์เป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้อธรรมทั้งหลาย

وَذَا ٱلنُّونِ إِذ ذَّهَبَ مُغَٰضِبًا فَظَنَّ أَن لَّن نَّقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَىٰ فِى ٱلظُّلُمَٰتِ أَن لَّآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنتَ سُبْحَٰنَكَ إِنِّى كُنتُ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٨٧﴾

88. ดังนั้นเราได้ตอบรับการร้องเรียนของเขา และเราได้ช่วยให้เขารอดพ้นจากความทุกข์ระทม และเช่นเดียวกันนี้ เราช่วยบรรดาผู้ศรัทธา

فَٱسْتَجَبْنَا لَهُۥ وَنَجَّيْنَٰهُ مِنَ ٱلْغَمِّ ۚ وَكَذَٰلِكَ نُنجِى ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾

---

[1] ซันนูนหมายถึงนะบียูนุส นูน หมายถึงปลาวาฬ และ ซา หมายถึงเจ้าของ

[2] อัลซุลุมาต คำนี้เป็นพหูพจน์ของคำว่า ซุลมะฮฺ คือ ความมืด อัลซุลุมาต หมายถึงความมืดถึง 3 ชั้น คือความมืดในเวลากลางคืน ความมืดในท้องทะเล และความมืดในท้องปลาวาฬ นี่คือทัศนะของอิบนุอับบาส

وَزَكَرِيَّآ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُۥ رَبِّ لَا تَذَرْنِى فَرْدًا وَأَنتَ خَيْرُ ٱلْوَٰرِثِينَ ﴿٨٩﴾

89. และจงรำลึกถึงเรื่องราวของซะกะรียาเมื่อเขาได้ร้องเรียนพระเจ้าของเขาว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ขอพระองค์ทรงอย่าปล่อยให้ข้าพระองค์อยู่อย่างเดียวดาย[1] และพระองค์ท่านเท่านั้นเป็นผู้สืบมรดกอันดียิ่ง

فَٱسْتَجَبْنَا لَهُۥ وَوَهَبْنَا لَهُۥ يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَا لَهُۥ زَوْجَهُۥٓ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ يُسَٰرِعُونَ فِى ٱلْخَيْرَٰتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا ۖ وَكَانُوا۟ لَنَا خَٰشِعِينَ ﴿٩٠﴾

90. ดังนั้นเราได้ตอบรับการร้องเรียนแก่เขา และเราได้ประทานบุตรแก่เขาคือยะหฺยา และเราได้ปรับปรุงแก้ไขภริยาของเขาให้เป็นปกติแก่เขา แท้จริงพวกเขา[2] แข่งขันกันในการทำความดีและพวกเขาวิงวอนเราด้วยความหวังในความเมตตาของเรา และด้วยความกลัวต่อการลงโทษของเรา และพวกเขาเป็นผู้ถ่อมตัวเกรงกลัวต่อเรา

وَٱلَّتِىٓ أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهَا مِن رُّوحِنَا وَجَعَلْنَٰهَا وَٱبْنَهَآ ءَايَةً لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿٩١﴾

91. และจงรำลึกถึงสตรีที่รักษาความบริสุทธิ์ของนางเอาไว้[3] แล้วเราได้เป่าวิญญาณของเราเข้าไปในนาง[4] และเราได้ทำให้นางและบุตรของนางเป็นสัญญาณหนึ่งแก่มวลมนุษย์

---

[1] คือปราศจากลูกหลานและผู้รับมรดก อิบนุอับบาสกล่าวว่า ขณะนั้นเขามีอายุครบ 100 ปี ภรรยาของเขามีอายุ 99 ปี

[2] บรรดานะบีที่ได้กล่าวนามข้างต้น

[3] อิบนุกะซีร กล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงเรื่องของมัรยัมและบุตรของนางคืออีซา พร้อมกับเรื่องของซะกะรียาและบุตรของเขา ยะหฺยา ก็เพราะทั้งสองเรื่องมีความเกี่ยวข้องกัน คือเรื่องของซะกะรียาเป็นการให้กำเนิดบุตรจากชายชราและหญิงชรา ซึ่งไม่เคยมีบุตรมาก่อนในวัยหนุ่มสาว และเรื่องของมัรยัมเป็นการให้กำเนิดบุตรโดยปราศจากสามี ดังนั้นจึงล่าวถึงเรื่องของมัรยัมหลังจากเรื่องของซะกะรียา

[4] คือเราได้ใช้ให้ญิบรีลเป่าวิญญาณเข้าไปในทางแขนเสื้อของนาง และวิญญาณได้เข้าไปในท้องของนาง แล้วนางก็ตั้งครรภ์

إِنَّ هَٰذِهِۦٓ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَٰحِدَةً وَأَنَا۠ رَبُّكُمْ فَٱعْبُدُونِ ﴿٩٢﴾

92. แท้จริง นี่คือประชาชาติของพวกเจ้าซึ่งเป็นประชาชาติเดียวกัน[1] และข้าเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดีข้าเถิด

وَتَقَطَّعُوٓا۟ أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ ۖ كُلٌّ إِلَيْنَا رَٰجِعُونَ ﴿٩٣﴾

93. และพวกเขาได้แตกแยกกันในเรื่องของศาสนาระหว่างพวกเขากันเอง[2] ทั้งหมดนี้พวกเขาจะเป็นผู้กลับไปหาเรา

فَمَن يَعْمَلْ مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعْيِهِۦ ۖ وَإِنَّا لَهُۥ كَٰتِبُونَ ﴿٩٤﴾

94. ดังนั้นผู้ใดประกอบกรรมดีทั้งหลาย โดยที่เขาเป็นผู้ศรัทธา สำหรับการอุตสาหะวิริยะของเขาจะไม่ถูกปฏิเสธ[3] และแท้จริงเราเป็นผู้บันทึกความดีสำหรับเขา

وَحَرَٰمٌ عَلَىٰ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَٰهَآ أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٥﴾

95. และเป็นที่ห้ามแก่ชาวเมือง ที่เราได้ทำลายเมืองนั้นแล้วว่า แน่นอนพวกเขาจะไม่กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก[4]

حَتَّىٰٓ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُم مِّن كُلِّ حَدَبٍ يَنسِلُونَ ﴿٩٦﴾

96. จนกระทั่งเมื่อ ยะอฺญูจญ์ และมะอฺญูจญ์ ถูกปล่อยออกมาจากกำแพง และพวกเขาจะหลั่งไหลกันลงมาจากทุกทิศทาง[5]

---

[1] นี่คือศาสนาของพวกเจ้า จะต้องเป็นหมู่คณะเดียวกัน ไม่แตกแยกกัน นั่นคืออิสลาม บรรดานะบีทั้งหมดได้นำเอาสาสน์แห่งการเตาฮีดมายังพวกเจ้า อิบนุอับบาสกล่าวว่า ศาสนาของพวกท่านคือศาสนาเดียวกัน

[2] คือได้แตกแยกออกจากกันเป็นหมู่คณะนิกายและลัทธิ เช่น แยกออกมาเป็นผู้ให้ความเป็นเอกภาพ (มุวะฮฺฮิด) และเป็นยะฮูดี นัสรอนีย์ และมะญูซีย์

[3] คือผลงานของเขาจะไม่สูญสลาย

[4] พวกก๊อดยานีย์ถือว่าอายะฮฺนี้เป็นกฎว่า : คนใดตายแล้วไม่ฟื้นขึ้นจนถึงวันฟื้นคืนชีพในปรโลก (ดูกุรอานมาญีดเล่ม 2 หน้า 781) นี้ เพื่อปฏิเสธมัวะอฺยิซาตต่าง ๆ ที่อัลลอฮฺทรงให้มีขึ้นดังปรากฏใน (2 : 56, 2 : 72, 2 : 73, 2 : 243, 2 : 259 และ 2 : 260)

[5] เพราะความมากมายของพวกนี้ได้หลั่งไหลกันมาเพื่อบ่อนทำลายในแผ่นดิน

97. และเมื่อสัญญาแห่งความจริงได้ใกล้เข้ามา[1] ขณะนั้นเรื่องของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาคือ สายตาของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะจ้องเขม็งแล้วกล่าวว่า โอ้ความหายนะของเรา แน่นอนยิ่งเราอยู่ในความหลงลืม (จากทางกลับที่น่ากลัวนี้) ยิ่งกว่านั้นเรายังเป็นผู้อธรรมอีกด้วย

وَٱقْتَرَبَ ٱلْوَعْدُ ٱلْحَقُّ فَإِذَا هِىَ شَٰخِصَةٌ أَبْصَٰرُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يَٰوَيْلَنَا قَدْ كُنَّا فِى غَفْلَةٍ مِّنْ هَٰذَا بَلْ كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٩٧﴾

98. แท้จริงพวกเจ้า (มุชริกีน) และสิ่งที่พวกเจ้าเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺนั้น ทั้งหมดนั้นเป็นเชื้อเพลิงของนรก โดยพวกเจ้าจะเข้าไปอยู่ในนั้น[2]

إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنتُمْ لَهَا وَٰرِدُونَ ﴿٩٨﴾

99. หากมันเหล่านั้นเป็นพระเจ้าจริงแล้ว มันจะไม่เข้าไปอยู่ในนั้น และทั้งหมดจะเข้าอยู่ในนั้นอย่างถาวร[3]

لَوْ كَانَ هَٰٓؤُلَآءِ ءَالِهَةً مَّا وَرَدُوهَا ۖ وَكُلٌّ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٩٩﴾

---

[1] คือเวลาแห่งวันกิยามะฮฺใกล้เข้ามาแล้ว นักตัฟซีรกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงให้การออกมาของยะอฺญูจญ์และมะอฺญูจญ์เป็นเครื่องหมายของการใกล้วันอวสาน

[2] สาเหตุแห่งการประทานโองการเหล่านี้รายงานจากอิบนุอับบาสกล่าวว่า เมื่อโองการนี้ถูกประทานลงมา ได้ทำความลำบากใจให้แก่พวกกุฟฟารกุเรช พวกเขาจึงกล่าวว่ามันเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาจึงไปหาอิบนุลซะอฺบะรีย์ และได้เล่าเรื่องราวให้เขาฟัง เขาจึงกล่าวขึ้นว่า หากฉันร่วมอยู่ด้วยฉันจะได้ตอบเขาทันที พวกเขาถามว่า ท่านจะพูดอะไรกับมุฮัมมัด เขากล่าวว่า ฉันจะตอบเขาว่าอัลมะซีฮฺนี้พวกนะซอรอเคารพบูชา อุไซรฺนี้ พวกยะฮูดีเคารพบูชา ถ้าเช่นนั้นทั้งสองนี้ก็เป็นเชื้อเพลิงของนรกกระนั้นหรือ พวกกุเรชพอใจในคำกล่าวของเขา และมองเห็นว่ามุฮัมมัดคงพ่ายแพ้ต่อข้อโต้แย้งนี้ อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงประทานโองการนี้ลงมาเป็นการตอบโต้ข้อแคลงใจของพวกกุฟฟารคือ แท้จริงบรรดาผู้ที่คุณความดีจากเราประสบแก่พวกเขาล่วงหน้าแล้วนั้น ชนเหล่านั้นเป็นผู้ที่อยู่ห่างไกลจากมัน

[3] คือทั้งผู้ที่กราบไหว้บูชาและผู้ถูกบูชาทั้งหมดจะอยู่ในนรกอย่างถาวร

لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾

100. สำหรับพวกเขาในนรกนั้นมีแต่เสียงครวญครางและพวกเขาในนรกนั้นจะไม่ได้ยินมันเลย

إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُم مِّنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ ﴿١٠١﴾

101. แท้จริงบรรดาผู้ที่ความดีจากเราได้ประสบแก่พวกเขามาก่อนนั้น ชนเหล่านั้นเป็นผู้ที่อยู่ห่างไกลจากมัน

لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا وَهُمْ فِي مَا اشْتَهَتْ أَنفُسُهُمْ خَالِدُونَ ﴿١٠٢﴾

102. พวกเขาจะไม่ได้ยินแม้แต่เสียงแผ่วเบาของมันและพวกเขาจะอยู่ในสวนสวรรค์อย่างถาวรตามที่จิตใจของพวกเขาปรารถนา

لَا يَحْزُنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ هَٰذَا يَوْمُكُمُ الَّذِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١٠٣﴾

103. ความตื่นตระหนกอันยิ่งใหญ่จะไม่ทำให้พวกเขาเศร้าโศก[1] และมะลาอิกะฮฺจะพบพวกเขา[2] แล้วกล่าวว่า นี่คือวันของพวกท่านซึ่งพวกท่านได้ถูกสัญญาไว้

يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ ۚ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُّعِيدُهُ ۚ وَعْدًا عَلَيْنَا ۚ إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿١٠٤﴾

104. วันซึ่งเราจะม้วนชั้นฟ้า ประหนึ่งการม้วนแผ่นกระดาษสำหรับการบันทึก ดังเช่นที่เราได้เริ่มให้มีการบังเกิดครั้งแรก เราจะให้มันกลับเป็นขึ้นมาอีก[3] เป็นสัญญาผูกพันกับเรา แท้จริงเราเป็นผู้กระทำอย่างแน่นอน

---

[1] เพราะพวกเขาอยู่ในความปลอดภัย

[2] คือจะมาคอยให้การต้อนรับที่ประตูสวรรค์ พร้อมกับกล่าวอวยพรให้แก่พวกเขา

[3] คือพระองค์จะให้พวกเขาฟื้นคืนชีพมาอีกครั้งหนึ่งในสภาพของผู้เปลือยกายคล้ายเมื่อวันที่เขาเกิดมา

وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴿١٠٥﴾

105. และที่แท้จริงนั้นเราได้บันทึกไว้ในคัมภีร์อัซซะบูร[1] หลังจากที่เราได้บันทึกไว้ในลูหฺมะหฺฟูซว่า แผ่นดินนั้นปวงบ่าวของเราที่ดีมีคุณธรรมจะเป็นผู้สืบมรดกมัน[2]

إِنَّ فِي هَٰذَا لَبَلَاغًا لِّقَوْمٍ عَابِدِينَ ﴿١٠٦﴾

106. แท้จริงในการกล่าวไว้เช่นนี้[3] เป็นการเพียงพอสำหรับหมู่ชนที่เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٧﴾

107. และเรามิได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใดนอกจากเพื่อเป็นความเมตตาแก่ประชาชาติทั้งหลาย[4]

قُلْ إِنَّمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ ۖ فَهَلْ أَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿١٠٨﴾

108. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงฉันได้รับวะฮียฺมา ให้ประกาศว่า แท้จริงพระเจ้าของพวกท่านนั้นคือพระเจ้าองค์เดียว ดังนั้นพวกท่านยังมิยอมนอบน้อมอีกหรือ

فَإِن تَوَلَّوْا فَقُلْ آذَنتُكُمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ ۖ وَإِنْ أَدْرِي أَقَرِيبٌ أَم بَعِيدٌ مَّا تُوعَدُونَ ﴿١٠٩﴾

109. หากพวกเขาผินหลังให้ ก็จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันได้ประกาศแจ้งให้พวกท่านทราบแล้วโดยถ้วนหน้า และฉันไม่รู้ว่าสิ่งที่พวกท่านถูกสัญญาไว้นั้น[5] จะอยู่ใกล้หรือไกล

---

[1] คือคัมภีร์ที่ประทานให้แก่นะบี ดาวูด

[2] อิบนุกะซีรกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลาได้กล่าวไว้ในคัมภีร์ เตารอต ซะบูร และ ลูหฺมะหฺฟูซก่อน ที่จะมีบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินว่า ประชาชาติมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จะสืบมรดกแผ่นดินและทรงให้พวกเขาเข้าสวนสวรรค์ และพวกเขาเป็นผู้ศอและฮฺ

[3] คือการกล่าวถึงข่าวคราวในอดีต สัญญา ข้อตักเตือน และบทเรียนต่าง ๆ เหล่านี้

[4] ในหะดีษ กล่าวว่า แท้จริงฉันคือความเมตตาที่ถูกประทานลงมา ดังนั้นผู้ใดรับเอาความเมตตานี้ไว้และขอบคุณต่อความโปรดปรานนี้ เขาจะมีความสุขทั้งในดุนยา และอาคิเราะฮฺ

[5] คือฉันไม่รู้ว่าเมื่อใดการลงโทษนั้นจะเกิดขึ้น และเมื่อใดกำหนดเวลาอวสานจะเกิดขึ้น มันจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่ฉันไม่รู้ว่าในเวลาอันใกล้หรือไกล

إِنَّهُۥ يَعْلَمُ ٱلْجَهْرَ مِنَ ٱلْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ ﴿١١٠﴾

110. แท้จริงพระองค์ทรงรอบรู้คำพูดที่เปิดเผยและทรงรอบรู้สิ่งที่พวกท่านปิดบังไว้

وَإِنْ أَدْرِى لَعَلَّهُۥ فِتْنَةٌ لَّكُمْ وَمَتَٰعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١١١﴾

111. และฉันก็ไม่รู้ หวังว่าการประวิงเวลาอาจจะเป็นการทดสอบแก่พวกท่าน[1] และอาจจะเป็นการร่าเริงชั่วขณะหนึ่ง[2]

قَٰلَ رَبِّ ٱحْكُم بِٱلْحَقِّ ۗ وَرَبُّنَا ٱلرَّحْمَٰنُ ٱلْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١١٢﴾

112. เขา (มุฮัมมัด) กล่าวว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงชี้ขาดตัดสินแก่เราด้วย ความจริง และพระเจ้าของเรา คือ พระผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงถูกขอความช่วยเหลือต่อสิ่งที่พวกท่านกล่าวหา[3]

---

[1] คือฉันไม่รู้ว่าการประวิงเวลาการลงโทษของพวกท่านนั้น หวังว่ามันคงเป็นการทดสอบแก่พวกท่านเพื่อจะดูว่าการงานของพวกท่านจะเป็นอย่างไร

[2] หรือว่าการประวิงเวลานี้ เพื่อให้พวกท่านสนุกสนานร่าเริงระยะหนึ่ง แล้วการลงโทษอย่างเจ็บแสบของอัลลอฮฺก็จะมายังพวกท่าน

[3] คือฉันขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮฺ ให้มีความอดทนต่อสิ่งที่พวกท่านกล่าวหา เช่นการปฏิเสธศรัทธาและการกล่าวเท็จ